

Arrest

nr. 72 102 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 oktober 2006, verklaart er zich op 24 december 2010 een derde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 12 september 2011, verstuurd op 13 september 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart Afghaan te zijn van nationaliteit en Hazara te zijn van origine. U werd op 22 november 1976 geboren in Kabul. Uw vader had rechten gestudeerd aan de universiteit van Kabul en was lid van de Democratische Volkspartij van Afghanistan. Na de dood van X, toen X en X aan de macht kwamen en leden van de partij uw vader viseerden, zijn jullie naar jullie eigen regio in Turkman, district Sorkhpasa,

provincie Parwan, gevlucht. Daar vroegen de lokale moedjahedien jullie om actie te ondernemen tegen het toenmalige regime. Uw vader werd onder druk gezet door uw oom en verleende negen maanden lang steun door raad te geven. Met het aantreden van president Babrak Karmal vluchtten jullie terug naar Kabul. Gezien zijn achtergrond binnen de politieke partij begon uw vader te werken in Divisie 1 in de regio Dane Chaman, daarnaast had hij ook activiteiten als handelaar en een café in Kabul. Toen in 1367-1368 (1988-1989) de partij Hezbe Wahdat ontstond en zich verzette tegen het regime, werden er in de regio Turkman hevige bombardementen uitgevoerd. Uw vader kreeg hiervan de schuld omdat hij veel informatie had over de regio. Daarom werd uw familie met de dood bedreigd. Er kwamen dreigbrieven en toen u veertien jaar oud was, werd u ook meegenomen en tien dagen opgesloten. Uw vader heeft u dan via uw oom, die een belangrijke figuur is in de regio, vrij gekregen. Rond het midden van de jaren 1370 (circa 1996), zijn mensen u ook thuis komen aanvallen met messen. Na de val van Najibullah (1996) zijn jullie in de maand saur (april/mei) gevlucht naar Turkman. U leefde daar met de steun van uw oom. Twee maanden nadien is uw vader naar Kabul vertrokken met de bedoeling het land te verlaten en u heeft nadien niets meer van hem gehoord. In sambula 1377 (augustus/september 1998), kwam de regio Turkman in handen van de taliban. De taliban zochten jonge mannen om zich aan te sluiten bij hun beweging en ze benaderden ook u. Ze wilden dat jonge mannen wapens en explosieven zouden verstopten. Op een dag kwamen de taliban achter u aan toen u op de gronden was. Toen u dit hoorde bent u naar de bergen gevlucht en nadien vluchtte u verder naar Europa via het noorden van Afghanistan, Oezbekistan, Moskou en Oost-Europese landen. Na twee maanden (september 2001), kwam u aan in Nederland waar u een asielaanvraag indiende. U vertelde echter niet de waarheid daar andere mensen in het asielcentrum in Nederland u zeiden dat men u als oorlogsmisdadiger zou beschouwen als u de waarheid zou vertellen. U heeft dus in Nederland de problemen van uzelf en van uw vader verzwegen en werd afgewezen. Op 4 juli 2005 werd u via Dubai gerepatriëerd naar Kabul waar u tien maanden ondergedoken leefde bij uw tante. U stelde vast dat u in Kabul nog steeds gevisieerd werd omwille van de activiteiten van uw vader. Na uw vlucht uit Afghanistan heeft ook uw familie de regio verlaten, maar u weet niet waar ze zouden verblijven. Na tien maanden in Kabul verliet u Afghanistan opnieuw en dit keer reisde u naar België. U diende een eerste asielaanvraag in België in op 31 oktober 2006. U verklaarde bij uw asielaanvraag dat u in 1352 (1973) geboren werd in Kabul. U stelde dat u op 18-jarige leeftijd enige tijd verhuisde naar Iran omdat u de dienstplicht en de oorlog in Afghanistan wou ontlopen. In 1381 (2002) zou u teruggekeerd zijn naar Kabul. U stelde dat uw echtgenote overleed in 1373 (1994) in Kabul na een raketaanval van de moedjahedien. U verklaarde dat u in 1384 (2005) een relatie kreeg met een getrouwde vrouw. U had geregeld seksuele betrekkingen met deze vrouw. Uw vriend M. regelde jullie afspraken. Zo ook in de zesde maand van 1385 (augustus-september 2006), toen u N. nogmaals ontmoette. Zij was geslagen en zij deelde u mee dat haar man, een extremistische moslim, op de hoogte was van jullie relatie. U vreesde te worden gedood door de echtgenoot van N., die overigens een belangrijke politieke functie bekleedt, en u besloot te vluchten. U verbleef nog twee dagen in het huis van H., de man die u het land uit zou helpen. Op 30 oktober 2006 kwam u, na een reis door Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk, aan in België. Uw asielaanvraag in België werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 8 januari 2007. Een beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 21 oktober 2010. U diende een tweede asielaanvraag in België in op 18 april 2007, waarbij u bleef bij de verklaringen die u aflegde in kader van uw eerste asielaanvraag. U legde een brief van Dawood Khan voor, een brief van Hezbe Wahdat en een brief van uw advocaat. U voegde nog toe dat u ook in Iran problemen had gekend. Zo nam u deel aan een herdenking van Mazari in Iran en werd u door vijf personen aangevallen met een mes. Op 21 mei 2007 werd uw tweede asielaanvraag afgesloten met een weigering tot inoverwegingname. U nam deel aan een hongerstaking en diende een derde asielaanvraag in op 24 december 2010. Het Commissariaat-generaal engageerde zich om uw dossier opnieuw te onderzoeken. U gaf aan dat alles wat u in uw vorige asielaanvragen aan bod had laten komen geschrappt mocht worden en dat u nu de waarheid zou vertellen. Verder verklaart u zich bekeerd te hebben tot het christendom. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een document neer van uw repatriëring vanuit Nederland, een doktersattest waarin bevestigd wordt dat u messteken op uw lichaam heeft gekregen, een verklaring van een Nederlandse ex-collega van uw vader, alsook zijn lidkaart en foto's van hem, een brief van het Rode Kruis met betrekking tot de tracing van uw familie, een boodschap van uw neven, een doopcertificaat, twee brieven van de pastoor van de Iraanse Kerk in Neder-Over-Heembeek, zeven foto's van uw doopsel en een bevestiging van Els Rochette, directeur van de VZW Globe Aroma, dat u lid was van deze VZW."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient na uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen. U verklaarde tijdens uw gehoor op 16 maart 2011 dat u alle verklaringen die u in eerdere asielaanvragen aflegde heeft verzonnen (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 4). Toen u gevraagd werd wat u precies wilde wijzigen aan uw eerdere verklaringen, stelde u immers het volgende: “Behalve mijn persoonlijke gegevens en familiale gegevens mag u de rest allemaal schrappen en ik ga u vandaag de waarheid over mijn leven vertellen” (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 4). In de eerste plaats dient te worden benadrukt dat het wel zeer opmerkelijk is dat u nu plots op het idee komt “de waarheid” te vertellen. Maar liefst tien jaar na uw eerste aankomst in Europa, na een volledige asielprocedure in Nederland te hebben doorlopen, na een gedwongen repatriëring naar Afghanistan in 2005 en na twee afgewezen asielaanvragen in België, waarvan de laatste dateert van 18 april 2007, neemt u deel aan een hongerstaking. U dient vervolgens een derde asielaanvraag in in België en verklaart dan dat alles mag geschrapt worden wat u in het verleden vertelde (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 4). Echter, u heeft verschillende kansen gekregen, zowel in België als in Nederland om met “de waarheid” naar buiten te komen, maar heeft dat gedurende elf jaar niet gedaan. Dit gegeven ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid. Wat betreft het verhaal dat u nu neerzet en waarvan u steevast pretendeert dat het “de waarheid” is, dient het volgende te worden opgemerkt. U vertelde bij uw oorspronkelijke asielaanvraag in België dat u lange tijd in Iran woonde en uiteindelijk in Kabul in de problemen bent gekomen omwille van een verboden seksuele relatie met een meisje (zie oorspronkelijke asielrelaas, gehoorverslag CGVS 03/01/2007). In uw tweede asielaanvraag bleef u bij deze verklaringen en legde u zelfs bijkomende stukken neer en vertelde u ook over uw problemen en politieke activiteiten in Iran (zie verklaring tweede asielaanvraag d.d. 21/05/2007). In de laatste versie van uw asielrelaas stelt u echter dat u altijd in Afghanistan heeft geleefd (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 6). U verzint met andere woorden niet alleen een verblijf in Iran bij uw eerste asielaanvraag, u verzint er ook nog een hele reeks politieke activiteiten bij en legt hiervan bewijsstukken neer (zie administratief dossier tweede asielaanvraag). Als u werkelijk tot uw vertrek naar Nederland onafgebroken in Afghanistan heeft geleefd, is het wel zeer bevreemdend dat u een verblijf in Iran betreft bij uw asielaanvraag. Het is bovendien wel zeer opmerkelijk dat uw “werkelijke verhaal”, een sterker en meer conventie gerelateerd verhaal blijkt, waarin u stelt als Hazara ten tijde van het talibanregime het risico te hebben gelopen gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 6). Deze gang van zaken is zeer opmerkelijk en doet vragen rijzen over uw laatste versie van de feiten. Uw verklaring, dat u alle vorige verklaringen verzon, daar u aan veel stress leed en dat ook uw opsluiting in een gesloten centrum in Nederland een rol speelt (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 4), is weinig aannemelijk. Uiteraard werd u tijdens het gehoor gevraagd waarom u in België toen u asiel aanvraagde iets anders heeft verteld, waarop u antwoordde: “Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, omwille van mijn stress, mijn vrees heb ik het gewoon anders verteld” (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 7). Dat een asielzoeker omwille van de stress of vrees zijn asielrelaas aanpast, is op zich niet onaannemelijk. Dat hij echter een totaal andere levensloop verzint, totaal andere verblijfplaatsen opgeeft en veinst dat hij vervolgd zou worden omwille van een verboden seksuele relatie en bovendien politieke activiteiten zou hebben gehad in Iran, terwijl hij in werkelijkheid gevlucht is omwille van een gedwongen rekrutering door de taliban, is echter niet aannemelijk. Dat u dan uiteindelijk aanhaalt dat u voor de aanvang van de procedure in Nederland hoorde van andere mensen dat, als u de waarheid zou vertellen, u in Nederland aanzien zou worden als oorlogsmisdadiger omwille van het verleden van uw vader en dat u aldus in Nederland uw werkelijke problemen verzwegen (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 8) vormt geenszins een verschoning voor de leugenachtige verklaringen die u vijf jaar nadien in België aflegde. U beschreef tijdens uw eerste gehoor omstandig de geschiedenis van uw vader (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 5,6,7). U verklaarde tijdens het tweede gehoor dat u het gevaar loopt vervolgd te worden, niet alleen in Parwan maar ook in Kabul, omwille van de betrokkenheid van uw vader bij moorden in de jaren 1367 en 1368 (1988-1989; gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 4). Het is wel zeer merkwaardig dat u nu, nadat uw vader zo’n vijftien jaar geleden spoorloos verdween, nog steeds gevaar zou lopen, zowel in Kabul als in Dari Turkam. U beweert dat u weet dat u vervolgd zal worden omdat u tijdens de tien maanden dat u in Kabul ondergedoken zou hebben geleefd in 2005 en 2006, u de neef van uw vader naar commandant Ali Sarwar stuurde in Mazar met de uitdrukkelijke vraag wat er zou gebeuren als u zou terugkeren (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 4), waarop Ali Sarwar dan zou hebben geantwoord dat ze u zouden vermoorden (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 4). Hierna besloot u dan maar opnieuw Afghanistan te ontvluchten. Het hoeft geen betoog dat aan een dergelijke gang van zaken, waarbij u een neef naar uw aartsvijand stuurt om daar de uitdrukkelijk de vraag te stellen wat er met u zou gebeuren, weinig geloof

kan worden gehecht, zeker in het licht van de hierboven gedane vaststellingen met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid. De verklaring van uw huisarts in het Klein Kasteeltje wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw huisarts zou in deze verklaring bevestigen dat u messteken heeft gekregen. De loutere vaststelling dat u littekens heeft, vormt geen enkel bewijs van de omstandigheden waarin u deze littekens opliep. Het document met betrekking tot uw repatriëring vanuit Nederland toont louter de repatriëring aan, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. De verklaring van een Nederlandse ex-collega van uw vader, alsook zijn lidkaart en foto's van hem, staan los van uw vervolgingsverhaal en bewijzen niet dat u gedwongen gerekruteerd dreigde te worden door de taliban, noch dat u tot op de dag van vandaag in Kabul zou gezocht worden omwille van de activiteiten van uw vader in het verleden. Ook de brief van het Rode Kruis met betrekking tot de tracing van uw familie staat los van uw eigenlijke asielaanvraag. De boodschap van uw neven waarin zij stellen dat zij "blij zijn om van u te horen" en u in de toekomst zullen schrijven en bellen, geeft niet de minste indicatie over eventuele problemen in Afghanistan en vormt hiervan dan ook geen bewijs. Ook de bevestiging van Els Rochette, directeur van de VZW Globe Aroma, dat u lid was van deze VZW in België, staat volledig los van uw voorgehouden asielaanvraag. Wat betreft de door u gevreesde vervolging in Afghanistan ingevolge uw voorgehouden bekering tot het protestantisme, dient het volgende te worden opgemerkt. Uw tweede asielaanvraag dateert van 18 april 2007. Hoewel u verklaarde zich al drie jaar geleden bekeerd te hebben (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 6), diende u nooit een nieuwe asielaanvraag in omwille van dit gegeven. Integendeel, u wachtte tot er een hongerstaking plaats had, waaraan u deelnam meer dan twee jaar later, en vermeldde uw bekering zelfs niet tot op het einde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 16 maart 2011 (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 8,9). U legde dan plots een doopcertificaat voor en toen u gevraagd werd waarom u dit precies voorlegde, antwoordde u: "Het is gewoon om te bewijzen dat ik geen moslim ben" (gehoorverslag CGVS 16/03/2011, p. 9). Als u werkelijk vervolging zou vrezen ingevolge een bekering, kan ervan uitgegaan worden dat u om deze reden binnen korte termijn een asielaanvraag zou hebben ingediend. Het feit dat u dit niet deed en dat u uw bekering pas op het einde van uw gehoor aanhaalt, nadat u een reeks andere bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw achtergrond en vrees ten opzichte van Afghanistan, ondermijnt in grote mate uw vervolgingsvrees. Er dienen verder vraagtekens geplaatst te worden bij de mate van betrokkenheid bij uw nieuwe religie en het belang dat deze in uw leven zou innemen. Op de vraag waarom u zich bekeerde, verklaarde u aanvankelijk: "Ik ben een levend bewijs daarvan, jullie weten van mijn problemen, ik heb daar veel over verteld, ik heb van alles meegemaakt in mijn leven, dat ik nu nog altijd leef en dat ik hier zit en gezond ben, dat is een levend bewijs" (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 6). Er werd u dan nog eens gevraagd hoe het komt dat u ineens besloot zich tot het christendom te bekeren, waarop u antwoordde dat het niet ineens was, u had het heilige boek gelezen, u was geïnteresseerd, aangetrokken tot het heilige boek en daarna besloot u zich te bekeren (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 6). In een poging een toch ietwat meer concreet antwoord te krijgen van u, werd u gevraagd hoe u met de nieuwe religie in contact bent gekomen, waarop u het volgende zei: "Het is een beetje moeilijk om uit te leggen; zoals ik zei het was een onbekende energie die me aantrok, zelf uiteindelijk heb ik dat boek gelezen en ik heb heel interessante dingen gelezen en boeiend en het heeft me aangetrokken en op die manier" (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 6). Gezien het enorme belang van een dergelijke drastische beslissing om uw af te keren van de islam en zich te bekeren, kan van u echter verwacht worden dat u op een concrete en doorleefde manier uitlegt waarom en hoe deze bekering precies in zijn werk is gegaan. Aangezien u blijft vervallen in een aantal vage verklaringen, kan aan de oprechtheid van uw verklaringen met betrekking tot de weg die u aflegde om tot uw nieuwe geloof te komen, ernstig getwijfeld worden. U verklaarde verder tijdens het gehoor dan weer dat u zich bekeerde tot het protestantisme omdat u geen goede herinneringen had aan de islam, dat u er genoeg van had, dat u "niet religieus was" en "nooit meedeelde aan religieuze dingen en ceremonies en zo" (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 7). Toen u dan gevraagd werd of u nu wel een religieus iemand was, antwoordde u: "Voor mij speelt het geen rol, het is niet belangrijk, dat je religieus bent of niet, het is belangrijk dat je gelooft in god" (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 7). U verklaarde dat u uw best doet een praktiserend christen te zijn (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 7). Gevraagd hoe u dit ziet, antwoordde u: "Er zijn heel veel dingen in praktijk die ik moet respecteren, niet roddelen, geen dingen afpakken van mensen, plunderen, mensen vermoorden, achter de meisjes lopen en zo, gewoon het goede pad volgen en de dingen doen die verwacht worden van me en geloven in god" (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 7). Ook hier kan benadrukt worden dat uzelf blijkbaar niet nadrukkelijk de veruitwendiging van uw "nieuwe geloof" vooropstelt als zeer belangrijk, maar dat u vooral beklemtoont dat het vooral belangrijk is "dat je gelooft in god" (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 7). Er dient overigens te worden benadrukt dat ook wat betreft wie er precies op de hoogte is van uw bekering en hoe ze dit te weten gekomen zijn, u geen eenduidige verklaringen kan afleggen. U denkt niet dat iemand in Afghanistan op de hoogte is van uw bekering, met uitzondering van een aantal christelijke 'facebookvrienden' die u intussen maakte (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 9). Wat België betreft,

geeft u aan dat, "zoals u vernomen heeft", veel mensen op de hoogte zijn van uw bekering, maar niet iedereen heeft er met u over gesproken, alleen twee mensen hebben er met u over gepraat (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 8). U zou echter gehoord hebben dat uw naam staat op een lijst van de moskee van Molenbeek (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 8). Toen u dan gevraagd werd hoe ze in de moskee van Molenbeek weten dat u christen bent, gaf u het volgende opmerkelijke antwoord: "Dus in 2007 met de ramadan had de moskee geen kok, er was niemand om te koken en iemand vroeg me daar te gaan koken, ik ging akkoord en ze kennen me, de mensen van de moskee, ze kennen mijn naam. Een van de Afghanen is een Pashtu en die heeft de papieren van het christendom in mijn zakken gezien en dat was in mijn jas en die heeft die papieren gezien en gelezen en hij heeft gevraagd waarover het ging." (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 11). Volgens uw verklaringen had u, op het moment dat u in de moskee ging koken, tijdens de ramadan, brochures bij over het christendom (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 11). Toen u dan nog eens gevraagd werd of u in de moskee ging koken met die brochures op zak blijkt u, zich blijkbaar bewust van de totale onwaarschijnlijkheid van de verklaring die u net deed, een totaal andere verklaring af te leggen. Zo verklaarde u opeens het volgende: "Dat is niet gebeurd in de moskee, die zag dat in het opvangcentrum. Het was niet direct daarna, niet tijdens mijn werk bij de moskee, maar enkele maanden later, 8 à 9 maanden later, ik was al gedoopt." (gehoorverslag CGVS 14/06/2011, p. 11). Het lijkt er hier sterk op dat u - geheel in lijn met het bedrieglijke karakter van uw voorgaande verklaringen - ook wat betreft uw geloofsbeleving en de manier waarop anderen hiervan op de hoogte zouden zijn gekomen, gaandeweg improviseert. Uit het bovengaande kan besloten worden dat er grote vraagtekens rijzen bij uw bekering, uw christelijke godsdienstbeleving en de mate waarin u om deze reden vervolging zou vrezen in Afghanistan. Deze conclusie wordt versterkt door het door u afgelegde asielparcours en de pertinent ongeloofwaardige verklaringen die u tijdens dit parcours stevast heeft afgelegd. De documenten die u neerlegde wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Zo legde u weliswaar foto's neer over uw doop, een doopcertificaat en twee brieven van de Iraanse kerk, maar geen van deze documenten heeft betekenis als ze niet gepaard gaan met geloofwaardige, oprechte en doorleefde verklaringen omtrent uw bekering. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de situatie in de stad Kabul in aanmerking dient te worden genomen. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone

Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker blijft erbij dat wat hij nu uiteenzet de werkelijke reden is waarom hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker wijst erop dat volgens UNHCR bekeerlingen in Afghanistan ernstige redenen hebben om voor hun leven te vrezen en dat zijn bekering tot het christendom niet in twijfel kan worden getrokken. Het argument dat zijn bekering niet voldoende doorleefd zou zijn, is volgens verzoeker een subjectieve beoordeling die op niets is gebaseerd. Bovendien verandert dit ook niets aan het risico dat hij loopt.

Verzoeker stelt verder dat de stad Kaboel in een voortdurende staat van bezetting verkeert, er elke dag veiligheidsincidenten plaatsvinden en de inwoners met een voortdurende vrees leven. Hij verwijst naar het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin onder meer wordt gesteld dat de toestand in Kaboel is verslechterd. Hij verwijst ook naar een analyse op de website ecoi.net, met een opsomming van incidenten die sinds januari 2011 in de stad Kaboel plaatsvonden en naar een rapport van de Veiligheidsraad van 21 september 2011 waarin sprake is van verschillende zelfmoordaanslagen in Kaboel. Verzoeker wijst er nog op dat de informatie van het Commissariaat-generaal maar is bijgewerkt tot 20 januari 2011.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er vooreerst op dat het zelf in het leven geroepen ("self-created") risico op zich geen aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging is (UNHCR, *Note on refugee 'sur place' claims*, februari 2004, IIId). Activiteiten na de vlucht zullen niet noodzakelijk leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst, ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn, ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor iedereen duidelijk is, ook voor de nationale overheden van het land van herkomst van de asielzoeker (standpunt UNHCR, geciteerd in United Kingdom, Court of Appeal, *Danian vs. Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651). Zoals de commissaris-generaal reeds terecht in de bestreden beslissing stelde, verklaarde verzoeker zelf dat hij niet denkt dat iemand in Afghanistan op de hoogte is van zijn bekering, met uitzondering van een aantal christelijke 'facebookvrienden'. Bovendien merkte de commissaris-generaal ook terecht op dat ernstig kan worden getwijfeld aan de oprechtheid van verzoekers verklaringen over de weg die hij aflegde om tot zijn nieuwe geloof te komen, aangezien hij hierover vage verklaringen aflegde. De commissaris-generaal stelde terecht dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij op een concrete en doorleefde manier uitlegt waarom en hoe deze bekering precies in zijn werk is gegaan, gezien het enorme belang van een dergelijke drastische beslissing om zich af te keren van de islam en zich te bekeren tot het christendom. Zoals hierboven reeds aangehaald, speelt dit wel degelijk een rol bij de beoordeling van het risico dat verzoeker bij een terugkeer zou lopen.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 20 januari 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en berrmbommen. Door de grote

internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, bevestigt de vaststelling in de bestreden beslissing dat er in de stad Kaboel asymmetrische aanvallen voorkomen maar er geen *open combat* wordt gevoerd en dat het geweld niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd. Wat verzoekers kritiek ten slotte op de niet-recente en niet accurate informatie betreft kan worden verwezen naar de aangepaste nota over de veiligheidssituatie in Kabul van augustus 2011 die toegevoegd werd aan de verweernota. Deze herneemt grotendeels de informatie van de hierboven aangehaalde nota en voegt er aan toe dat ANSO in juli 2011 stelde dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een solide verbetering vertoont sedert 2009 en dat er een afname van het geweld in de hoofdstad zelf was in contrast met een toename in de rest van het land. AGE's zouden immers hun energie richten op andere locaties en zich in de hoofdstad beperken tot occasionele grote aandachttrekkende aanslagen. Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER